

BALLET
CONTEMPORANI
DE CATALUNYA

30.07.21 – 22h
AUDITORI ESPAI TER

40
FESTIVAL
DE
TORROELLA

BALLET CONTEMPORANI DE CATALUNYA

30-07-21
ESPAI TER

LA CONSAGRACIÓ DE ROBERT GERHARD I ÍGOR STRAVINSKI

I

ÍGOR STRAVINSKI (1882-1971)

La Consagració de la primavera, versió per a dos pianos 35'

Jordi Masó i Miquel Villalba

II

ROBERT GERHARD (1896-1970)

Els focs de Sant Joan 50'

Ballet Contemporani de Catalunya

Miquel G. Font, coreografia

Miquel Villalba, piano

BALLET CONTEMPORANI DE CATALUNYA

Coreografia i direcció artística: Miquel G. Font

Direcció musical: Miquel Villalba

Ballarins: Maria Torrents, Marta Otano, Nabar Martínez, Emmanuel Dobby i David Serrano

Pianos: Miquel Villalba i Jordi Massó

Disseny i confecció de vestuari: Marta Muiños

Producció: Marina Quera i Martí Ferrer

Direcció tècnica: David Sales

LA CONSAGRACIÓ DE ROBERT GERHARD

Durant molt temps la música i la dansa van anar molt lligades. Ara bé, a partir de finals del barroc, l'òpera acabà per dominar els escenaris. És cap a les darreries del segle XIX, amb Txaikovski al capdavant, que la dansa viu una forta revifalla fins al punt que no es pot entendre l'obra d'alguns dels millors compositors de la primera meitat del segle XX sense el ballet: Stravinski, Prokófiev, Debussy, Ravel, Bartók, Falla... i Gerhard.

La producció de ballets de Gerhard és prou àmplia i, tot i que els més interpretats són *Alegrías* (1942-50) i *Don Quixote* (1940-47), en sobresurt (com també és el cas de Stravinski i la triada que formen *L'ocell de foc*, *Petrushka* i *La consagració de la primavera*) un trident: *Ariel* (1934) que, tot i no fructificar del tot, comptava, a més del compositor de Valls, amb Miró i Foix; *Soirées de Barcelone* (1936-38) i *Pandora* (1942-45).

Els focs de Sant Joan són precisament un primer estadi d'allò que acabarien sent les *Soirées de Barcelone*. Sobre un llibret del poeta i polític, abrandat i flamíger, Ventura Gassol, l'obra troba la inspiració en la música popular catalana (de la qual Gerhard se n'havia ben amarat gràcies a Felip Pedrell) i dels festejos, tan propis d'aquest rodal del Mediterrani, al voltant del solstici d'estiu. L'encàrrec, a més, venia –per via del director Antal Doráti– dels prestigiosos Ballets Russos de Montecarlo que capitanejava Léonide Massine.

Musicalment, en strobem davant d'un Gerhard que ja ha digerit els seus passos per Viena i Berlín, al costat de Schönberg, i que, com en un recorregut creatiu paral·lel al de Miró, ha sabut fer-se seu el més propi i arrelat del país natal per convertir els fruits en símbols, signes i gestos estètics: en art. No feia gaire que Miró, empeltat al Camp de Tarragona –que també és el paisatge de Gerhard–, havia pintat *La masia*, obra en la qual ja s'intueix el seu futur imaginari, en què la realitat es

fa poesia. I el mateix li passa a la música de Gerhard d'aquell temps: el tractament de les melodies i ritmes tradicionals ja no és el de les anteriors harmonitzacions de cançons populars catalanes; aquí ja podem entreoir les danses de Bartók i, encara més, l'Stravinski de *Petrushka* i *La consagració de la primavera*. Una música extàtica, al·lucinada i màgica, atàvica i d'alta intensitat carnal. Un eco, potser, d'aquella ancestral “salvatge sardana”, el “gran himne que encadena les ànimes”, que nuen les erínies en el final de l'*Orestíada* d'Èsquil (i que traduï Carles Riba entre els anys 1932 i 1934).

Per bé que l'orquestració (acabada al complet força anys més tard), que és el que coneixem com a *Soirées de Barcelone*, ha estat relativament més difosa, la versió primigènia per a piano, amb el títol d'*Els focs de Sant Joan*, s'havia conservat tranquil·la però silent a Cambridge, on Gerhard trobà refugi com a exiliat. És una partitura que ha calgut restituir, ja que a causa dels terribles avatars de finals dels anys 30 tot plegat va quedar ben en l'aire. De fet, el canvi de títol del ballet pot tenir molt a veure, segurament, amb les necessitats i possibilitats que els seus tres impulsos (Gerhard, Gassol i el pintor i escenògraf Joan Junyer), exiliats tots tres, van creure veure-hi: el nom de Barcelona podia aprofitar-se per internacionalitzar el conflicte.

Però el primer títol pren avui un definitiu to revelador i oracular: les brases d'aquell foc han seguit ben vives i aquest reneix, ara, tal com reneix el món després de cada solstici.

JOAN MAGRANÉ

BALLET CONTEMPORANI DE CATALUNYA

MIQUEL G. FONT

El Ballet Contemporani de Catalunya neix amb l'afany de potenciar el talent creatiu a Catalunya, de defugir dels personalismes de les companyies d'autor i d'oferir noves oportunitats que aposten per la diversitat de propostes coreogràfiques. A la vegada, es mostra amb capacitat de complir amb els clixés del repertori de tots els temps, però amb un component original i innovador amb el qual es pretén abastar a un públic ampli.

El ballarí del Ballet Contemporani de Catalunya adquireix una versatilitat que el disposa especialment per interpretar, crear i assumir un protagonisme dins la formació. Dansa clàssica i contemporània adquireixen un paper principal i no hi ha barreres, sinó sintonia, complementarietat i convivència.

Dos ballarins i tres ballarines de nacionalitats diverses, escollits d'acord amb aquest criteri de versatilitat i destacada qualitat tècnica i artística, conformen la primera llavor d'una nova companyia catalana. El Ballet Contemporani de Catalunya té com a objectiu la potenciació d'iniciatives d'artistes de diferents àmbits atrets per la idea d'incorporar la dansa i promoure produccions originals i diferents, orientades a aconseguir nous públics així com integrar al consumidor de cultura en general. La música en viu forma part de la mateixa essència de la companyia.

El nou projecte encaminat no només a realçar la figura i personalitat del gran compositor, sinó a anar al rerefons de posar a mans d'un pianista una de les obres que mai no ha arribat a interpretar-se donada la fallida de la companyia de ballet que la va encarregar, atorga un triple interès al Ballet Contemporani de Catalunya i un repte inqüestionable d'acord amb la visió del seu projecte artístic.

Ballet Contemporani de Catalunya debuta al Festival de Torroella

Facebook: @balletcontemporanicatalunya
Instagram: @balletcontemporani.cat

Donar vida a un ballet inèdit, a Catalunya i en moments excepcionals de desconcert mundial, és un repte que s'escau de primera en la personalitat d'aquest jove coreògraf que ha apostat des d'un primer moment pel nou projecte de companyia d'identitat catalana, n'ha liderat l'estrena i n'assumeix una de nova per a la segona temporada.

La seva experiència de més de 10 anys com a coreògraf, d'estil contemporani neoclàssic, gran base tècnica, originalitat i segell propis, el fan candidat idoni per encapçalar el procés creatiu del ballet atrevit i innovador de Gerhard, comparable al del seu contemporani compositor rus Ígor Stravinski, amb qui guarda una similitud considerable.

Miquel G. Font és ballarí, i des de 2010 coreògraf, compositor i director artístic d'Habemus Corpus, companyia catalana que també va fundar. Després d'una primera etapa de la seva carrera com a ballarí en companyies internacionals reconegudes com ara Béjart Ballet Lausanne, Dominic Walsh Dance Theatre (EUA), Lanònima Imperial o Tanzcompagnie Oldenburg (Alemanya) i treballant amb coreògrafs com ara J. Kylián, M. Béjart, O. Naharin, S. Cellis, K. Eyal, A. van den Broek, G. Weizman i R. Haver, entre altres, s'inicia a partir de 2006 en la creació i la pedagogia. El 2010 funda Habemus Corpus, a la vegada que dirigeix coproduccions amb altres companyies com Stadttheater Klagenfurt, Oldenburgisches Staatstheater, Internationale Tanz-Theatre Hannover, Tanzzentrale der Region Nürnberg o Festival Grec Barcelona. Premiat amb diverses distincions coreogràfiques a Stuttgart i Israel, entre d'altres, ha estat convidat a coreografiar companyies com ara Miami City Ballet, Jeune Ballet d'Aquitaine o Scapino Ballet Rotterdam i coproduccions a grans teatres com el Mercat de les Flors o el Theaterhaus Stuttgart.

Miquel G. Font debuta al Festival de Torroella

Facebook: Miquel G. Font (Habemus Corpus)
Instagram: @habemuscorpus_mgfont

MIQUEL VILLALBA

Format a l'Escolania de Montserrat i al Conservatori Superior Municipal de Música de Barcelona amb Antoni Besses, Miquel Villalba ha estat, a més, deixeble de Claude Helffer a París i del mestre belga Frédéric Gevers, el qual no dubtà a qualificar-lo com «un dels pianistes més dotats de la seva generació».

En la seva brillant trajectòria acadèmica cal destacar els Premis d'Honor de Piano i d'Acompanyament. Ha guanyat, també, nombrosos premis en concursos nacionals i internacionals de piano (Albacete, Granada, Berga, Carlet, Barcelona (Maria Canals), Eivissa o Bèlgica (Jonge Virtuozen), entre altres) i ha estat guardonat amb el Premi de l'Associació Catalana de Compositors i el Premi Generalitat de Catalunya.

Ha actuat en recital amb grups de cambra i com a solista amb orquestra a Espanya, França, Regne Unit, Bèlgica, Alemanya, Brasil, Veneçuela i Filipines, amb directors com ara Beat Furrer, Franck Ollu, Georges E. Octors, Ernest Martínez Izquierdo, Francisco de Gálvez i Juan José Olives.

La crítica ha estat unànime: «intèrpret curós i intel·ligent, dotat d'una tècnica precisa i flexible, i d'un so bellíssim» (*La semaine d'Anvers*, Bèlgica); «tècnica prodigiosa i mecanisme perfecte» (*El correo de Andalucía*); «pianista de dots impressionants: mestria tècnica, seguretat en els seus mitjans i exactitud interpretativa... músic de gran personalitat... un mestre» (*ABC*).

Pianista de gran versatilitat, el seu repertori abasta des del Barroc fins als nostres dies i el seu suport a la música actual li ha valgut nombroses dedicatòries d'obres contemporànies. La seva àmplia discografia comprèn obres des de Franz Liszt a Paul Hindemith i cal destacar la integral pianística de Manuel Blancafort per al segell Naxos, aplaudida per la crítica europea.

Miquel Villalba debuta al Festival de Torroella

JORDI MASÓ

Jordi Masó va néixer a Granollers, es va formar al Conservatori d'aquesta ciutat amb Josep M. Roger, posteriorment va estudiar amb Albert Attenelle a l'Escola de Música de Barcelona i amb Christopher Elton i Nelly Akopian-Tamarina a la Royal Academy of Music de Londres, on va graduar-se amb la màxima distinció l'any 1992.

Ha estat guardonat en concursos nacionals i internacionals. Qualificat pel prestigiós crític nord-americà Harold C. Schonberg com «un pianista sòlid i intel·ligent», el repertori de Jordi Masó inclou música de totes les èpoques, amb una especial dedicació dels segles XX i XXI. Ha estrenat peces que li han dedicat compositors actuals destacats.

És el pianista català amb una discografia més extensa. Entre els més de cinquanta discos que ha enregistrat, destaquen els sis CD amb l'obra completa per a piano de Frederic Mompou (Naxos) i els tretze de la integral de Joaquín Turina (Naxos). També ha gravat les integrals pianístiques de Robert Gerhard, Xavier Montsalvatge, Déodat de Séverac, Joaquim Homs, José Antonio Donostia, Ricard Lamote de Grignon i Joan Massià, a més de treballs dedicats a Mario Castelnuovo-Tedesco, Josep M. Ruera, Salvador Brotons, Josep Soler i Benet Casablanca.

És professor de piano a l'ESMUC (Escola Superior de Música de Catalunya) i al Conservatori de Granollers. Des de 1996, és membre del grup BCN 216 dedicat a la difusió de música contemporània. L'any 2008 va ser guardonat amb l'Associated of the Royal Academy of Music (ARAM) a Londres, distinció que aquesta institució atorga als exalumnes més destacats. Ha publicat els llibres *Els reptes de Vladimir*, *Catàleg de monstres*, *Les mil i una*, *Polpa*, *La biblioteca fantasma*, i la novel·la *L'hivern a Corfú*.

Jordi Masó va actuar per primer cop al Festival de Torroella el 1995 i hi va tornar el 1999

www.jordimaso.com

Organitza:

Amb el suport de:

Col·laboradors:

Mitjants oficials:

El Festival és membre de:

40è Festival de Torroella de Montgrí
Facebook: @FestivalTorroelladeMontgrí
Twitter: @Fest_Torroella
Instagram: @festivaldetorroella
#FestivalTorroella40

www.festivaldetorroella.cat

40è FESTIVAL DE
TORROELLA 20/21

PROPER'S CONCERTS

Dissabte 31 de juliol

22 h Espai Ter

JOYCE DIDONATO, mezzosoprano
CRAIG TERRY, piano

F. J. Haydn: *Arianna a Naxos*, Hob.XXVIb:2 / **A. Vivaldi**: «Vedrò con mio diletto» de l'òpera *Il Giustino* / **G. F. Händel**: «Lascia ch'io pianga» de l'òpera *Rinaldo* / «Crude furie degli orridi abissi» de l'òpera *Serse* / «É Pur così in un giorno... Piangerò la sorte mia» de l'òpera *Giulio Cesare in Egitto* / «Dopo notte, atra e funesta» de l'òpera *Ariodante* / **J. A. Hasse**: «Morte col fiero aspetto» de l'òpera *Marc'Antonio e Cleopatra* / **R. Wagner**: *Wesendonck Lieder*, selecció.

Diumenge 1 d'agost

22 h Espai Ter

DANIEL HOPE, violí
SIMON CRAWFORD-PHILLIPS, piano

G. Enescu: *Impromptu Concertant per a violí i piano en Sol bemoll major* / **M. Ravel**: *Sonata per a violí i piano núm. 1 en La menor*, Op. post., M. 12 / **C. Franck**: *Sonata para violí i piano en La major* / **Fritz Kreisler**: *Liebesleid* per a violí i piano

Dimecres 4 d'agost

22 h Espai Ter

PABLO FERRÁNDEZ, violoncel
PALLAVI MAHIDHARA, piano

S. Rakhmàninov: «Zdes' khorosho», de *Dotze cançons*, Op. 21, núm. 7 / *Morceaux de fantaisie*, Op. 3 / *Sonata per a violoncel i piano en Sol menor*, Op. 19 / **L. van Beethoven**: *Sonata per a violoncel i piano núm. 3 en La major*, Op. 69

Dijous 5 d'agost

22 h Espai Ter

QUARTET GERHARD

Robert Gerhard: *Quartet de corda núm. 2* / **D. Xostakóvitx**: *Quartet de corda núm. 2 en La major*, Op. 68 / **C. Debussy**: *Quartet de corda en Sol menor*, Op. 10